

Arrest

nr. 159 197 van 22 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X
In eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar kinderen Xen X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar kinderen X en X, op 24 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekster ter kennis gebracht op 23 juli 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 18 december 2009 België binnen en vraagt op dezelfde dag voor zichzelf en haar twee kinderen asiel aan. Op 30 augustus 2010 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 22 juni 2010 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Nadat de aanvraag op 10 september 2010 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 23 maart 2012 ongegrond bevonden.

1.3. Op 19 april 2012 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 4 juni 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 20 april 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) ten aanzien van de verzoekster.

1.5. Op 11 mei 2012 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 29 april 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 142 233 van 30 maart 2015 vernietigt de Raad de beslissing waarbij aan de verzoekster bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 2 juli 2012 dient de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 3 september 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.7. Op 21 januari 2013 dient de verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 29 januari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.8.1. Op 12 augustus 2014 dient de verzoekster een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 19 september 2014 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 9 oktober 2014 ongegrond bevonden.

1.8.2. Op 9 oktober 2014 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 142 759 van 3 april 2015 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.8.3. Op 9 oktober 2014 wordt aan de verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Bij arrest nr. 142 760 van 3 april 2015 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.9. Op 13 mei 2015 dient de verzoekster een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 11 juni 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster op 23 juli 2015 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Reden voor M.A. (...):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 09/10/2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 12/08/2014. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlagen voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 12/08/2014 (zie bevestiging arts dd.09/06/2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 09/10/2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te

verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Reden voor Z.A. (...):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 19/09/2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 12/08/2014. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlagen voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 12/08/2014 (zie bevestiging arts dd.09/06/2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 19/09/2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslagen aan M.A. (...) (ook voor het minderjarig kind) te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN M.A. (...) ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAGEN.
(...)"

1.10. Op 11 juni 2015 wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De bestreden beslissing is gebaseerd op twee medische adviezen, die stellen dat de pathologieën aangehaald in de aanvraag dezelfde zijn als die in een vorige aanvraag tot medische regularisatie.

Artikel 9ter § 3, vijfde lid luidt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Verwerende partij stelt dat de ingeroepen elementen reeds voorheen werden ingeroepen.
De motivering is niet correct.

Er werden verschillende nieuwe elementen toegevoegd aan het dossier, waarover de Dienst Vreemdelingenzaken zich nog niet uitsprak.

Zo werd in de nieuwe 9ter-aanvraag melding gemaakt van de verschillende medicijnen die verzoekster neemt. Deze medicatie toont aan dat haar medische problemen verergerden en dat er een duidelijke diagnose en behandeling is.

Dit blijkt ook uit de nieuwe medische attesten.

In het medisch advies van dr. M. (...), waarnaar het advies van dr. B. (...) verwijst, wordt geen melding gemaakt van de medicatie. Tevens wordt door deze arts geïnsinueerd dat de diagnose onduidelijk zou zijn.

Uit de nieuwe elementen, met name de verwijzing naar de medicatie van verzoekster, en de nieuwe medische stukken, blijkt dat er nu wel een duidelijke diagnose en een duidelijk behandelingsplan is.

Het advies van dr. M. (...) is niet langer correct aangezien het met deze elementen geen rekening houdt.

Er zijn dus weldegelijk nieuwe elementen ingeroepen, waardoor het dossier opnieuw bekeken dient te worden.

Met betrekking tot A. (...) werden nieuwe medische attesten gevoegd, waaruit blijkt dat de diagnose Post Traumatisch Stressyndroom is gesteld. Uit het standaard medisch attest dd.17.04.2015 stelt Dr S. (...) dat A. (...) aan een post-traumatisch stressyndroom lijdt.

Deze diagnose was er nog niet ten tijde van de vorige 9ter-aanvraag.

Het gaat dus over een nieuw element dat nog niet werd onderzocht door verwerende partij.

Ook de medicatie die A. (...) moet nemen, is een nieuw element. Hij neemt zeer zware medicatie tegen psychose.

Volgens Dr. S. (...) loopt A. (...) het risico schizofreen te worden ingeval van terugkeer en dat een opvolging door een kinderpsychiater nodig is.

Dit zijn nieuwe elementen, die aantonen dat A. (...) ernstig ziek is en dat een behandeling in Armenië onmogelijk is.

Gelet op deze nieuwe elementen, is de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd.

De bestreden beslissing schendt de motiveringsverplichting.

Gelet op de ernstige medische problemen van zowel verzoekster als haar zoontje, maakt de bestreden beslissing een schending uit van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Indien verzoekers dienen terug te keren naar Armenië, waar zij geen behandeling kunnen verkrijgen voor hun medische en psychische problemen, zullen zij onmenselijk lijden. Een voortijdig overlijden zal wellicht het gevolg zijn.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 2, 3 en 13 EVRM;
- Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- Beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel;

Verzoekende partij meent dat de motivering niet correct is, nu er verschillende nieuwe elementen zouden zijn toegevoegd aan het dossier, waarover de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging zich niet zou hebben uitgesproken.

Ter ondersteuning wordt verwezen naar de bijgevoegde standaard medische getuigschriften, die melding maken van verschillende medicatie. Deze medicatie zou aantonen dat haar medische problemen verergerden en dat er een duidelijke diagnose en behandeling is.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij hun situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De verweerder laat gelden dat artikel 9ter van de wet als volgt luidt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

2° (...);

3° (...)

4° (...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.” (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Uit de voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren, indien de ingeroepen elementen reeds bij een vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging werden ingeroepen.

De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen ad infinitum worden ingediend (R.v.V. nr. 135.826 van 5 januari 2015).

Verweerder gaat vooreerst in op de kritiek die wordt geleverd nopens de onontvankelijkheidsbeslissing die werd genomen t.a.v. de moeder, mevr. Aregnaz MURADYAN

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat haar medische aandoeningen dermate zijn verslechterd, zodat een nieuw onderzoek diende te worden gevoerd door de arts-adviseur. De verzoekende partij steunt zich hierbij op de volgende medische aandoeningen:

- Migraine-aanvallen;
- Ernstige depressie met stress- en angstaanvallen;

De verweerder laat dienaangaande gelden dat verzoekende partij in gebreke blijft om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

De verweerder laat gelden dat de verzoekende partij niet ernstig kan ontkennen dat de ingeroepen aandoening beantwoordt aan elementen die reeds in een vorige aanvraag werden ingeroepen.

De verweerder wijst erop dat verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard op 09.10.2014.

In deze beslissing verwijst de gemachtigde van de Staatssecretaris naar het advies van de arts-adviseur dd. 26.09.2014.

Terwijl de arts-adviseur in zijn advies dd. 09.06.2015 motiveert:

“Betrokkene leg in de aanvraag dd. 13.05.2015 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor dd. 11.05.2015+ bijlagen dd. 7/8/2014, 27/5(jaar?), 19/3/2013 en 2/4/2012. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat het nog steeds dezelfde aandoening van betrokkene betreft als de pathologie in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 12/8/2014, waarvoor reeds een uitgebreid advies werd opgesteld door collega Matthys op 26/9/2014. Op het standaard medisch getuigschrift dd. 11/05/2015 wordt derhalve geen nieuwe pathologie aangehaald voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde aandoening van betrokkene.”

Verzoekende partij betwist ook niet dat het dezelfde pathologie betreft als in eerdere aanvraag. Zij verwijst uitsluitend naar een medicamenteuze behandeling, waaruit zij meent te kunnen afleiden dat er wel degelijk nieuwe elementen voorhanden zijn.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij werkelijk niet ernstig is, daar waar zij meent te kunnen afleiden dat een medicamenteuze behandeling een nieuw element bevat, en een verergering van de medische toestand aantoont.

Het weze immers benadrukt dat uit de standaard medische getuigschriften voorgelegd in de aanvraag dd. 12.08.2014 blijkt dat er reeds sprake was van een medische opvolging wegens de depressieve toestand van de verzoekende partij.

Terwijl in het medisch advies dd. 12.08.2014 reeds werd gemotiveerd nopens het gebruik van psychofarmaca. Meerbepaald werd gemotiveerd dat:

“Meer dan twee jaar na het optreden van een depressieve stoornis hebben psychofarmaca nauwelijks meer invloed op de symptomen dan een placebo. Ook van psychotherapie is het bekend dat deze na enige tijd geen effecten meer heeft, temeer daar in voorliggend geval enorme taalbarrières zijn.”

In antwoord op de kritiek die door de verzoekende partij wordt geleverd nopens de onontvankelijkheidsbeslissing die werd genomen ten aanzien van A.Z. (...), laat verweerder het volgende gelden.

Verzoekende partij meent dat, nu in het standaard medisch getuigschrift melding wordt gemaakt van een post-traumatische stressyndroom, er sprake is van een nieuw medisch element.

Verweerder laat wederom gelden dat verzoekende partij werkelijk niet ernstig is, nu de arts-adviseur in zijn medisch advies melding heeft gemaakt van psychische problemen in hoofde van A.Z. (...).

Het weze daarnaast opgemerkt dat het standaard medisch getuigschrift dd. 07.08.2014 uitgaande van dr. S. (...), en hetwelk werd gevoegd bij de eerdere aanvraag dd. 12.08.2014 reeds melding werd gemaakt van een post-traumatisch stressyndroom. Verzoekende partij is derhalve werkelijk niet ernstig waar zij voorhoudt dat dit een nieuw element zou zijn.

Terwijl zware medicatie die wordt genomen voor de psychose evenmin een nieuw element uitmaakt. Bovendien werd ook hier door de arts-adviseur reeds rekening gehouden met een medicamenteuze behandeling, nu door de arts-adviseur werd gesteld dat: "het geven van medicatie op deze jeugdige leeftijd lijkt me geen goed idee."

De beschouwingen van de verzoekende partij kunnen aldus niet worden aangenomen.

Verweerder wijst nog op volgende rechtspraak:

"Het is niet omdat verzoekers nog steeds ziek zijn, dat hun aanvraag om machtiging tot voorlopig opnieuw dient onderzocht te worden op basis van identieke elementen. Verzoekers tonen niet aan welke nieuwe elementen aan de grondslag zouden liggen van hun aanvraag. De medische motieven werd uitgebreid onderzocht door de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid en er werd op 8 juni 2011 een beslissing genomen houdende de ongegrondheid van verzoekers' aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Het louter feit dat verzoekers het niet eens zijn met de besluitvorming van de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid en de ambtenaar-geneesheer, wettigt geen nieuw onderzoek van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet." (RvV nr. 77 183 van 14 maart 2012)

"De Raad wijst erop dat verweerder zich bij het nemen van huidige bestreden beslissing heeft gehouden aan de voorschriften van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat in § 3, 4° bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard "[...] wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.". Zoals hoger reeds gesteld, blijkt dat er geen noemenswaardige verschillen bestaan tussen de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 4 oktober 2010 en 5 augustus 2011. Bijgevolg getuigt het niet van onredelijkheid van verweerder om te oordelen dat de aanvraag in casu onontvankelijk is. Zij had hiertoe immers de mogelijkheid op basis van de toepasselijke wettelijke bepalingen." (RvV nr. 73 815 van 24 januari 2012)

Tot slot meent de verzoekende partij dat de in casu bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

Vooreerst wijst verweerder erop dat nergens uit blijkt dat de bestreden beslissing op een gedwongen wijze zou worden uitgevoerd of dat dergelijke maatregel werd gepland.

Verweerder laat verder gelden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Uit de uiteenzetting van verzoekende partij en de door haar voorgelegde attesten kan evenwel geenszins worden afgeleid dat de gezondheidstand van verzoekende partij dermate ernstig is dat zij niet kan worden verwijderd. Verweerder verwijst ter zake naar haar uiteenzetting supra.

De bestreden beslissing maakt geen schending uit van artikel 3 EVRM.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekster nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij de artikelen 2 en 13 van het EVRM en het vertrouwensbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat er ten aanzien van respectievelijk de verzoekster en haar minderjarige zoon op 9 oktober 2014 en 19 september 2014 *“een beslissing (werd) genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 12/08/2014”* waarbij *“reeds uitgebreid (werd) ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene”* en de verzoekster in haar nieuwe aanvraag *“een standaard medisch getuigschrift en de bijlagen voor(legt) waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 12/08/2014”*. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

3.3.3.1. Artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, bepaalt het volgende:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat (de gemachtigde van) de minister, c.q. de staatssecretaris, een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. Uit de betrokken wetsbepaling blijkt duidelijk dat het de bij de verschillende aanvragen voorgelegde elementen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen.

Te dezen voert de verzoekster aan dat er verschillende nieuwe elementen aan de aanvraag werden toegevoegd, waarover de gemachtigde zich nog niet uitsprak. Zo werd er in de machtigingsaanvraag van 13 mei 2015 melding gemaakt van de verschillende medicijnen die de verzoekster neemt, wat volgens haar aantoonde dat haar medische problemen verergerden en dat er een duidelijke diagnose en behandeling is. De verzoekster wijst er nog op dat in het medisch advies van de arts-adviseur van 26 september 2014 – waarop de weigeringsbeslissing van 9 oktober 2014 is gesteund – geen melding wordt gemaakt van de medicatie en geïnsinueerd wordt dat de diagnose onduidelijk zou zijn. De verzoekster betwist de vaststelling in het advies van de arts-adviseur van 9 juni 2015 dat uit het door haar voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 11 mei 2015 *“blijkt dat het nog steeds dezelfde aandoening van betrokkene betreft als de pathologie in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 12/8/2014, waarvoor reeds een uitgebreid advies werd opgesteld door collega M. (...) op 26/9/2014”* evenwel niet. In het medisch advies van 26 september 2014 werd reeds aangehaald dat op basis van internationaal gevalideerde studies geweten is *“dat zelfs als er een PTSD zou zijn, deze na verloop van tijd uitdooft, en zelfs onbehandeld nog slechts weinig problemen stelt”*, dat *“(m)éér dan twee jaar na het optreden van een depressieve stoornis (...) psychofarmaca nauwelijks meer invloed op de symptomen (hebben) dan een placebo”* en dat *“(z)elfs onbehandeld (...) er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling (is)”*. Hieruit blijkt dus duidelijk dat de arts-adviseur in zijn advies van 26 september 2014 reeds de hypothese van een PTSD, ook al liet hij uitschijnen dat die diagnose onduidelijk was, heeft onderzocht en heeft geoordeeld dat er geen behandeling nodig is. Gelet op dit advies toont de verzoekster, door te wijzen op de omstandigheid dat zij in haar aanvraag van 13 mei 2015 melding heeft gemaakt van de verschillende medicijnen die zij neemt en dat er nu wel een duidelijke diagnose van haar aandoening voorhanden zou zijn, niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt vastgesteld dat uit het door haar voorgelegde standaard medisch getuigschrift en de bijlagen blijkt dat *“haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 12/08/2014”* en dat de in de machtigingsaanvraag aangebrachte elementen *“reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”*.

De verzoekster stelt met betrekking tot haar minderjarige zoon dat bij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 mei 2015 nieuwe medische attesten werden gevoegd waaruit de diagnose ‘PTSD’ blijkt en dat deze diagnose er nog niet was ten tijde van de vorige aanvraag. Tevens wijst de verzoekster er op dat haar zoon thans zeer zware medicatie neemt tegen psychose. Uit het standaard medisch getuigschrift van 17 april 2015 dat werd opgesteld door dr. M.S. (...) blijkt inderdaad dat een PTSD, gelieerd aan Armenië, werd gediagnosticeerd. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, blijkt evenwel dat reeds in het door de verzoekster bij haar vorige aanvraag om machtiging tot verblijf voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 7 augustus 2014, dat werd opgesteld door dezelfde behandelende geneesheer, gewag werd gemaakt van een PTSD. In het medisch advies van de arts-adviseur van 18 september 2014 – waarop de weigeringsbeslissing van 9 oktober 2014 is gesteund – wordt aangaande de psychische problematiek van de minderjarige zoon van de verzoekster gesteld dat deze *“zich voornamelijk stelt op het pedagogisch vlak en voor een deel als normaal kan beschouwd worden in de puberteit”* en dat *“(h)et geven van medicatie op deze jeugdige leeftijd (...) geen goed idee (lijkt)”*. De verzoekster heeft deze vaststellingen nooit betwist. Hieruit blijkt dus duidelijk dat de arts-adviseur in zijn advies van 18 september 2014 reeds de psychische problematiek van de minderjarige zoon van de

verzoekster heeft onderzocht en heeft geoordeeld dat het geven van medicatie niet nodig is en zelfs geen goed idee lijkt. Gelet op dit advies toont de verzoekster, door te wijzen op de medicatie die haar minderjarige zoon moet nemen en op het standaard medisch getuigschrift waarin de diagnose PTSD werd gesteld, niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt vastgesteld dat uit het door haar met betrekking tot de aandoeningen van haar minderjarige zoon voorgelegde standaard medisch getuigschrift en de bijlagen blijkt dat *“zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 12/08/2014”* en dat de in de machtigingsaanvraag aangebrachte elementen *“reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”*.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Deze verdragsbepaling waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst. Zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak op geen enkele wijze concreet aannemelijk wordt gemaakt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (cf. EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN